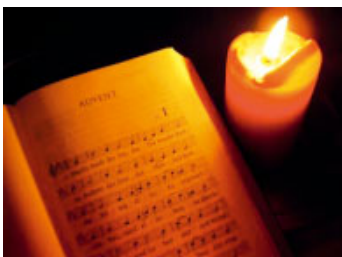

PARAULA I VIDA

Visquem l'Advent i l'Any litúrgic

El llibre de l'Apocalipsi, i amb ell tota la Bíblia, acaba dient: «*El qui dóna testimoni de tot això, diu: "Sí, vinc de seguida." Amén! Veniu, Senyor Jesús! Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom*» (Ap 22,20-21). Paraules profètiques solemnes que marquen la vida de l'Església, que espera la vinguda/retorn del Senyor, any rere any, i dia rere dia. Són paraules que anirem repetint a l'Advent que avui comencem, però que van més enllà de l'Advent com a preparació del Nadal, ja que indiquen la manera cristiana de viure, «sempre en advent», sempre amb esperança, amb l'anhel ardent que el Senyor arribi i que l'Esperit «*acabi l'obra de Crist en el món, duent a terme la santificació de totes les coses*» (Pregària eucarística IV). Intensifiquem la pregària, la lectura de la Sagrada Escritura, la conversió, la reconciliació amb tothom, la caritat i el servei, la solidaritat amb els qui passen necessitats.

Aquest diumenge, doncs, iniciem l'Advent, i amb ell l'Any litúrgic. Cal que **estimem fonament la litúrgia**, que a tots ens interessa, ja que «per mitjà de la qual s'exerceix "l'obra de la nostra Redempció", sobretot en el diví sacrifici de l'Eucaristia, (que) contribueix en summe grau al fet que els fidels expressin en la

seva vida i manifestin als altres, el misteri de Crist i la naturalesa autèntica de la veritable Església. És característic de l'Església ser, a la vegada, humana i divina, visible i dotada d'elements invisibles, lliurada a l'acció i donada a la contemplació, present en el món i, no obstant això, pelegrina; i tot això de manera que en ella l'humà estigui ordenat i subordinat al diví, el visible a l'invisible, l'acció a la contemplació i el present a la ciutat futura que cerquem. Per això, en edificar dia a dia els qui estan dintre per a ser temple sant en el Senyor i estatge de Déu en l'Esperit, fins arribar a la mesura de la plenitud de Crist, la Litúrgia enrobusteix també admirablement les seves forces per predicar el Crist i presenta així l'Església, als qui estan fora, com a signe dreçat enmig de les nacions, per tal que, sota seu, es congreguin en la unitat els fills de Déu dispersos, fins que hi hagi un sol ramat i un sol pastor» (Sac. Conc. 2). La litúrgia no solament és l'activitat pròpia de l'Església, l'eficàcia de la qual, per ser obra de Crist sacerdot i del seu Cos, no és igualada per cap altra acció eclesial (cf. S.C. 7) sinó que realment és «el cim vers el qual tendeix l'activitat de l'Església i, al mateix temps, la font d'on brolla tota la seva força» (S.C. 10). És de la litúrgia que anirem celebrant acompassadament al llarg de l'any que hem de viure, i és d'ella que n'hem de treure les forces per a la fe, l'oració, l'evangelització, el servei i el testimoni cristians.

Acollim amb agraïment i fruits de bones obres, la gràcia del Misteri Pasqual del nostre únic Mitjancer, Jesucrist, al llarg de tot l'any. Ajudem-nos a viure millor les celebracions, i donem gràcies pels sacerdots que ens presideixen, així com per aquells que col·laboren amb lectures, cants, pregàries, instruments, etc. perquè tot es faci segons el voler de l'Església i cadascú hi porti els seus dons. Quan l'Església prega litúrgicament, és presència activa de Crist enmig de la humanitat, i actualitza la història de la salvació. Ens ho recordava bellament el Papa Joan Pau II, beatificat el maig passat: «La litúrgia és el cor palpitant de tota l'activitat eclesial» (Vicesimus quintus annus 4).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

«Pelegrins de la veritat i pelegrins de la pau»

► Han passat 25 anys del 27 d'octubre de 1986, quan el beat Joan Pau II va reunir els caps de les principals religions del món a la ciutat d'Assís. El passat 27 d'octubre, per commemorar aquell esdeveniment, Benet XVI reuní novament els representants de les religions del món i també homes i dones no creients o agnòstics preocupats pel futur de l'home i de la cultura humanística. El Sant Pare —a qui veiem durant el discurs que pronuncià aquell dia— va dir que negar Déu a la llarga és negar l'home, i va expressar el desig de ser «pelegrins de la veritat i pelegrins de la pau».

GLOSSA

Fer Església, donar testimoni

Un grup de matrimonis amb fills de diverses edats —els més grans iniciant l'adolescència— assistiren a la celebració de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, de la qual ara ha fet un any. Ho visqueren amb intensitat i l'experiència viscuda va ser motiu de conversa entre ells, amb els fills i a la reunió de grup, també amb el consiliari, que és de la seva mateixa edat i company d'escola de la majoria.

Fa unes setmanes, sortint de la celebració de l'eucaristia de l'aniversari de la dedicació de la basílica, vaig coincidir amb tot el grup de matrimonis. Un dels pares em comentà: «Tornar a ser altra vegada a la Sagrada Família ens ha fet reviure aquell gran dia de la dedicació, un d'aquells moments que es tatuen a l'ànima i mai no s'esborraran. Va ser una ocasió, per al nostre grup, d'agraïment al Sant Pare pel seu mestratge i d'ofertament simbòlic de les nostres famílies. Ens portà a replantejar-nos com havíem de treballar per la fe i què havíem d'aportar a la nostra societat per fer present el testimoni cristià.» Una de les mares hi afegí: «Participar en celebracions com la d'avui et fa viure el sentit de gran família de l'Església. Hem de fer més Església, i avui més que mai. Nosaltres ens hem plan-

tejat concretar-ho en l'educació i transmissió de la fe als fills i no només als nostres. Organitzarem una trobada mensual de diumenge a la qual convidarem una colla de matrimonis amics. Els plantejarem el tema tot començant amb una petita ponència i continuant amb un diàleg obert a partir de les nostres experiències i de les seves. Després, Déu dirà. Ens agradaria que es fessin altres grups com el nostre, o potser abans convindrà fer alguna trobada més...»

Agraïment al Sant Pare, sentir-se Església, ofertament del grup, donar testimoni... al servei de Déu i de les persones, de l'Església, de la societat, fer comunitat com la dels primers cristians: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte. Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots... A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació» (Ac 2,42-47). Afegeim-nos-hi!

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

• Cal tractar la paraula com cosa sagrada, inviolable, parlant cadascú amb sant amor la llengua innocent del poble en què Déu l'ha posat, donant-li en ella el seu verb creador; parlant sols en plenitud de sentit i puresa d'expressió, i estalviant temerosament el sacrilegi de la paraula artificiosa o grollera.

• Hay que tratar la palabra como cosa sagrada, inviolable, hablando cada uno con santo amor la lengua inocente del pueblo en el que Dios le ha colocado, dándole en ella su verbo creador, hablando sólo en plenitud de sentido y pureza de expresión, y evitando temerosamente el sacrilegio de la palabra artificiosa o grosera.

(Elogi de la paraula. Barcelona, 15-10-1903)

DIUMENGE I D'ADVENT

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós, el terrisser, tots som obra de les vostres mans.

► Salm responsorial (79)

R. Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrosa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneeix Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «Nuestro redentor».

Señor, ¿por qué nos extravías de tus caminos y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y bajases, derritiendo los montes con tu presencia! Bajaste, y los montes se derritieron con tu presencia. Jamás oído oyó ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por el que espera en él. Sales al encuentro del que practica la justicia y se acuerda de tus caminos.

Estabas airado, y nosotros fracasamos: aparta nuestras culpas, y seremos salvos. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un paño manchado; todos nos marchitábamos como follaje, nuestras culpas nos arrebatában como el viento.

Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas en poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero: somos todos obra de tu mano.

► Salmo responsorial (79)

R. Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,3-9)

Hermanos: La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros. En mi acción de gracias a Dios os tengo siempre presentes, por la gracia que Dios os ha dado en Cristo Jesús. Pues por él habéis sido enriquecidos en todo: en el hablar y en el saber; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo. De hecho, no carecéis de ningún don, vosotros que aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que no tengan de qué acusaros en el día de Jesucristo, Señor nuestro. Dios os llamó a participar en la vida de su Hijo, Jesucristo, Señor nuestro. ¡Y él es fiel!

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Mirad, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje y dejó su casa, y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el dueño de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros lo digo a todos: ¡Velad!»

Jesucrist, imatge de Déu Pare. Pintura bizantina (s. XI), Biblioteca nacional d'Atenes

COMENTARI

Durant aquest any litúrgic farà els comentaris a la litúrgia dominical el P. Josep Oriol Tuñí. El P. Tuñí és jesuïta i doctor en teologia per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i provincial de la Companyia de Jesús. Especialitzat en els escrits de sant Joan, durant 40 anys s'ha dedicat a l'ensenyament de la Sagrada Escripura.

Vetlleu

Encetem aquest any litúrgic, en el qual resseguiem a grans trets l'evangeli segons Marc, amb l'últim fragment del discurs de Jesús sobre els darrers dies i sobre la tornada del Senyor. Amb aquest inici d'Advent, enllacem amb el darrer diumenge de l'any litúrgic que acabem de cloure. D'aquesta forma, Crist Rei, ressuscitat i entronitzat, presideix el final, però també el començament del nostre recorregut en el cicle de lectura dels diumenges. Ell és l'inici i el final, és el principi de tot i el coronament de tot. Aquest és el missatge fonamental de l'Advent.

En aquest marc, l'evangeli d'avui és una crida a estar amatents. Fins a qua-

tre vegades es reitera l'exhortació «vigileu, vetlleu». Hi ha aquí almenys un doble matís: estar deserts i estar amatents. L'accent és, per tant, doble: d'una banda, hi ha un final de la història vers el qual caminem, és el coronament de la dinàmica del misteri de Crist. La plenitud promesa des de sempre. D'una altra banda, aquest final, pel que fa al temps de la seva realització, semblaria que és indeterminat i que no sabem quan s'esdevindrà. Però l'evangeli que llegim avui no ho és d'indeterminat. Per això el llegim el primer diumenge d'Advent. És una clara crida a tenir els ulls oberts perquè la vinguda de Jesús és a prop.

Per tant, l'exhortació a estar amatents no vol de cap manera incitar el sentiment d'angoixa o d'incertesa. L'evangeli d'avui és una crida directa a preparar la vinguda del Senyor en el Nadal que s'apropa. L'exhortació de Jesús a nosaltres, avui, és: «Tingueu els ulls oberts perquè d'aquí quatre setmanes seré entre vosaltres. Heu d'estar intensament amatents perquè la meua vinguda us podria passar per alt, atrafegats com esteu amb tantes preocupacions i urgències. Si no vigileu, potser no em veureu i podria passar de llarg en les vostres vides. Si esteu amatents, em podreu acollir, perquè jo vinc de cert.»

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 2,1-5 / SI 121 / Mt 8,5-11 ■ **dimarts**: Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24 ■ **dimecres**: Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22 ■ **dijous**: Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21-24-27 ■ **divendres**: Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31 □ **dissabte**: Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8 ■ **diumenge** vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.): Is 40,1-5.9-11 / SI 84 / 2Pe 3,8-14 / Mc 1,1-8.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

6. Que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel

Quan Jesús ens parla de la voluntat de Déu i del cel, on es compleix aquesta voluntat, tot això té una importància central en la seva missió. A la vora del pou de Jacob diu als deixebles que li porten menjar: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat» (Jn 4, 34). I això vol dir: la identificació amb la voluntat del Pare és el seu fonament de vida. La unitat de voluntat amb el Pare és pròpiament el nucli del seu ésser.

En aquesta petició del parenostre ressona sobretot el combat apassionat de Jesús a la muntanya de les Olivetes: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (Mt 26,39.42). Aquesta pregària ens permet guaitar dins l'ànima humana de Jesús amb la seva identificació amb la voluntat del Pare.

Tota l'existència de Jesús es pot resumir en aquestes paraules: «A tu em presento, per fer la teva voluntat» (cf. He 10,5s). Així entenem millor les altres paraules: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat.»

I ara entenem també millor que Jesús sigui *el cel* en el sentit més profund i propi: ell, en el qual i pel qual es fa del tot la voluntat de Déu. En mirar-lo, aprenem que mai per nosaltres mateixos no podríem ser *justos*: el pes de la nostra pròpia voluntat sempre ens separa de fer la voluntat de Déu, fa de nosaltres pura *terra*. Però ell ens agafa i ens puja a ell i dins ell, i en la comunió amb ell aprenem també a fer la voluntat de Déu.

En aquesta tercera petició del parenostre demanem, en darrer terme, d'estar sempre més a prop de Jesús, a fi que el pes de la voluntat de Déu superi el del nostre egoisme, capaços de volar a les altures que són el terme de la nostra vocació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Si una palabra nos hiera...

Se afirma que «una palabra no ha roto nunca un cristal». Pero sí que puede herirnos, desestabilizarnos, quitarnos calidad de vida... si uno no vigila su amor propio, no controla su hipersensibilidad.

Por ejemplo:

—Si nos han dicho una palabra que ha molestado o herido nuestra sensibilidad extrema o bien ha lastimado nuestro amor propio..., no le demos vueltas y más vueltas en nuestra mente. Nos haría sufrir en demasía y perturbaría la convivencia con quienes tratamos y amamos.

—Toda palabra ofensiva debe ser sacada, expulsada de nuestra mente, como un mal pensamiento: «si entra por una oreja, debe salir —de inmediato— por la otra oreja.»

—Es muy importante que la ofensa no descienda de la mente a nuestro corazón. Entonces la convertiríamos en *vida propia*. Ello generaría: odio, rencor, sed de venganza... ¡No viviríamos!

—San Francisco de Sales enseña: «Es necesario vigilar nuestro *amor propio* con constancia, con suavidad y paciencia.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

27. ✠ Diumenge I d'Advent. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. Dilluns. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. Dimarts. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·lumina, vg.

30. Dimecres. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, verge i màrtir.

1. Dijous. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. vii aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. Divendres. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. Dissabte. St. Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (desembre)

General: Que tots els pobles creixin en la concòrdia, la pau i el respecte mutus.

Missionera: Que els nens i els joves visquin l'Evangeli i que es preservi la seva dignitat.

ENTREVISTA

► GABRIEL SOLER

Conèixer la vida monàstica

El dissabte 10 de desembre, els homes d'entre 18 i 35 anys que tinguin ganes de descobrir més de prop quines són les grans línies de la vida monàstica, la pregària i la vida en comunitat, i com es concreten a Montserrat, podran compartir una jornada amb els monjos benedictins. Es tracta de viure un dia com un monjo, compartint totes les pregàries i el dinar al refectori monàstic, i una conversa amb el P. Abat. El G. Gabriel Soler és el més jove de la comunitat i un dels coordinadors de la jornada. Interessats: 672 110 290 / montserrat.osb@gmail.com.

Què destacaries de la vida monàstica?

La vida monàstica és una forma de vida que duu el monjo a una plenitud de vida a partir d'una experiència continuada de vida comunitària i de solitud contemplativa, dos elements que s'equilibren i duen l'ésser humà a un coneixement de si mateix i una pacificació en Jesucrist, que és el model del monjo. Jesucrist és el centre de la nostra vida, celebrat en la litúrgia, contemplat en la pregària i conegut en els germans. Tot això és quelcom que es viu personalment, però que es vessa al defora del monestir, sobretot en un monestir com Montserrat, on tantes persones s'adrecen per cercar pau, equilibri i consol.

Hi ha massa prejudicis, a l'hora de provar la vida monàstica?

Jo diria que molta gent ha pensat alguna vegada en aquesta vida per a ell, però hi ha un cert nombre de prejudicis sobre la vida monàstica en general i, sobretot, una idea molt limitada als elements més curiosos de la vida als monestirs. Els arbres no deixen veure el bosc, podríem dir. El que cal, em sembla, és un coneixement més ampli d'aquesta experiència, un coneixement que abraça l'experiència espiritual dels monjos. Com que el monjo és naturalment un ésser recollit en si mateix, moltes vegades només expliquem aquestes coses mitjançant llibres o cartes.

I tu, per què vas fer el pas?

Jo sentia una certa curiositat per la vida monàstica, i coneixia Montserrat perquè hi havia vingut amb la família, però va ser a la universitat que em vaig plantejar seriosament quina mena de vida volia, i vaig veure que el monestir podia ser el meu lloc. Quan arribes aquí, cal ser sincer i afrontar-ho amb valentia; cal arriscar-se a començar aquesta vida apassionant que és la del monjo, perquè aquesta és una vida realment apassionant.

Óscar Bardají i Martín

EDUCAR

El niño tirano

Hay tres líneas maestras para que florezca un niño tirano: tiene que consentirle todo, no decirle nunca que no a ninguna de sus demandas y doblegarse siempre a sus caprichos. A nuestro aprendiz de tirano le habremos transmitido de mil maneras el mensaje contrario del que debiera haber escuchado. Le habremos dicho y le habremos hecho entender que él es el centro del mundo, el ombligo del universo.

He aquí algunos de los errores que los padres pueden cometer en la educación del hijo tirano:

- Tienen diferencias (importantes) en el estilo educativo que practica cada uno de ellos.
- Uno de los padres puede crear una alianza con el niño tirano en contra del otro («¡Buscad el cómplice!», acostumbro a decir en estos casos).
- Hay una ausencia de límites educativos y de figuras que representen una mínima autoridad.
- Pueden ser padres con miedo a mantener una actitud educativa firme debido a que padecieron malas experiencias durante su propia educación familiar.
- La educación puede estar en manos de los abuelos o de otras personas que en general son más laxos al imponer disciplina.

A modo de conclusión, piense que la prevención de la tiranía del niño empieza ya en los primeros días de la vida del menor, cuando los padres le dicen a su querido vástago las veces que haga falta: «Cariño mío, esto no se toca, esto no se dice, esto no se hace.» No olvide que *frustrar es una manera de educar*. No tema decir *no* las veces que haga falta.

Dr. Paulino Castells
(*Tenemos que educar*, Ed. Península.
Hem d'educar, Ed. Columna)

Festa al Sant Crist de Balaguer

Centenars de fidels es van aplegar per celebrar la festa anual del Sant Crist de Balaguer al Santuari que porta aquest nom el 9 de novembre, en una Eucaristia presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, i concelebrada pel Rector de Balaguer i Vicari General, Mn. Joan Pujol, el Rector del Santuari, Mn. Pau Vidal, i tretze preveres més.

A la seva homília Mons. Vives va fer referència al recent relleu de Mn. Ramon Solé com a Rector de Balaguer per part de Mn. Joan Pujol, i va aprofitar aquesta avinentesa per aprofundir el caràcter sacramental i la missió de tot prevere tot comentant les paraules que el Bisbe li diu el dia de la seva ordenació: «Pensa sempre el que faràs, reproduïx en tu el que commemoraràs, i conforma la teva vida al misteri de la Creu del Senyor». Tot sacerdot —va subratllar l'Arquebisbe— porta incrustat com un segell o un tatuatge indeleble el caràcter irrevocable d'aquest gran do per part de Déu, i està cridat a donar-ho tot, a donar fins i tot la vida, com féu Jesús i que tan esplèndidament expressa la imatge del Sant Crist de Balaguer. Això, va precisar Mons. Vives, és un programa de vida no només per als sacerdots, sinó per a tots els cristians. I amb un to de testimoniatge personal, va explicar que aquesta disponibilitat a donar-se sense reserves fins al fons, fent front amb esperit de servei qualsevol adversitat i persecució, és allò que indica com a necessari l'autor de la Carta dels Hebreus quan escriu que no hi ha aliança sense vessament de sang.

A l'acte hi va assistir el Consistori Municipal en ple, encapçalat pel seu Alcalde, Josep M. Roigé, així com també la comunitat de les Germanes Clarisses que tenen cura del Santuari.

Visita Pastoral a la parròquia d'Escaldes-Engordany

L'Arquebisbe Joan-Enric va fer la primera part de la seva Visita Pastoral a Escaldes-Engordany, entre els dies 8 i 9 de novembre. Entre els actes dels dos dies, destaca la inauguració d'un nou pont a la zona nord de la parròquia que porta el nom de Copríncep Joan Martí Alanís.

A l'acte, a més de la corporació comunal encapçalada pels Cònsols, també es van fer presents el Cap de Govern, M. I. Sr. Antoni Martí, el Síndic General, M. I. Sr. Vicenç Mateu, el Ministre d'Economia i Territori, M. I. Sr. Jordi Alcobé, l'ambaixador d'Espanya, Excm. Sr. Alberto Moreno, a més dels preveres de l'Arxiprestat d'Andorra.

Mons. Joan-Enric Vives va expressar la seva joia per l'avinentesa que hagi estat precisament un pont el que ha estat batejat amb el nom de l'Arquebisbe Joan Martí, que com a bisbe d'Urgell durant els seus 32 anys de «pontificat» fou realment el que aquesta paraula etimològicament designa: un constructor de ponts entre Cel i Terra, així com de diàleg i d'entesa entre les persones.

Mons. Vives va ser rebut a la seva arribada al Comú per la Cònsol Major, Montserrat Capdevila, i la Cònsol Menor, Meritxell Sangrà, i bona part de la corporació comunal. Acompanyaven a l'Arquebisbe, a més del Rector Mn. Jaume Soy, els membres dels seus serveis com a Copríncep Episcopal. Mons. Vives, va destacar que, tot i haver estat moltes vegades a Escaldes en els seus vuit anys de Bisbe titular d'Urgell, és la primera Visita Pastoral completa que realitza. Mons. Vives va visitar els malalts i el dia 8, va visitar les escoles andorrana i espanyola, així com diferents capelles, i va conèixer en profunditat l'Hospital Verge de Meritxell.

Germanor 2011

La diada Germanor és una invitació a prendre consciència de la necessitat de col·laboració de totes les comunitats cristianes, tant per al sosteniment de l'Església diocesana, com per a la disponibilitat personal per a l'activitat pastoral de les nostres parròquies respectives.

En aquesta ocasió, com cada any us presentem totes les accions que es duen a terme al Bisbat, i la quantificació de les mateixes, amb un moviment econòmic que ascendeix a 6.324.603,27 euros (any 2010). Del fons comú interdiocesà (Conferència Episcopal), vàrem rebre 1.355.022,00 euros. Aquesta aportació, prové del 0,7% que els contribuents, que ho desitgen, fan al moment de la declaració de la renda, a favor de l'Església catòlica. Aprofito aquesta ocasió per a recordar-vos que els catòlics i persones de bona voluntat, procurin ajudar, posant la X a la casella a favor de l'Església catòlica, al moment de fer efectiva la declaració de la renda. Ara, a tot l'Estat, hi ha un 34,75% de contribuents que destinen a l'Església el 0,7% del resultat impositiu de la seva declaració de renda. Amb l'ajuda de tots, cal que augmentem el percentatge de participació. Els últims dos anys hi ha hagut un augment de contribuents.

Tal com podreu observar en el folletó, que trobareu a les entrades de cada església, hi ha explicitats els ingressos i despeses del 2010. Us adonareu que la quantitat que es rep del Fons Comú Interdiocesà, només suposa el 21,42% del total del pressupost de totes les entitats eclesials del nostre Bisbat.

Us demanem la vostra col·laboració per tal que el Bisbat d'Urgell pugui desenvolupar l'actual activitat, i si és possible, encara més. No tenim vocació de ser una institució que tanca portes, sinó que n'obre i en vol obrir més.

El Bisbat, les comunitats parroquials, les entitats d'Església, per tal de fer una acció dinamitzadora dins de la mateixa Església, i una presència viva a la societat, cal que disposin d'uns mitjans senzills, però suficients per tal de dur a terme la seva acció evangelitzadora i la promoció de l'humanisme cristià, que suposa el respecte a la vida en la seva integritat, el cultiu dels valors espirituals i humans, que han de vivificar i renovar la nostra societat, on hi habiti en el si de la mateixa, d'una manera permanent, la pau, la justícia, el compromís, la claredat, la creativitat i l'obertura al transcendent i al missatge de Jesús, font d'inspiració de les nostres opcions i actes.

Ens cal la restauració i optimització del patrimoni moble i immoble al servei de les comunitats cristianes, així com la promoció del patrimoni cultural, i a la vegada, ser creatius a saber trobar i encertar les noves presències com a cristians en la societat d'avui, sense perdre mai, però, les arrels d'on prové precisament la força que encoratja, entusiasma i, fins i tot en els moments més dificultosos, ens pot fer més creatius.

Mn. Josep M. Mauri i Prior

ADVENT ÉS TAMBÉ SOLIDARITAT

Comença un temps per reflexionar sobre la nostra caritat

Aquest diumenge comença l'Advent. Fins a Nadal, aquest és el temps no només de la celebració de l'adveniment històric del naixement de Jesús: també és un temps per tenir present l'adveniment del judici final, en què se'ns jutjarà per la nostra solidaritat envers els altres, per la nostra capacitat d'estimar i de donar. Quin és el nostre amor? És un amor construït amb dependències? O és un amor fet de l'esperit de lliurament envers els altres que caracteritza el cristià? En aquest sentit, Sant Mateu ens fa reflexionar sobre la nostra capacitat d'estimar els altres. Ho fa a la paràbola de la fi del món. I la nit de Nadal ha estat durant segles el moment litúrgic per escoltar, a les catedrals més importants, el cant de la Sibila, la profetessa de l'Antic Testament que explica el judici final.

També cal encoratjar-nos mútuament en el treball fet en nom de la caritat i de la solidaritat... en aquest moment en què la Mare de Jesucrist ens mostra el seu testimoni de bondat, de donació. Perquè l'Advent és tanmateix el temps de Maria i del seu gest envers la humanitat. I és el gest tendre i recollit d'una mare envers el seu fill... Però també és el gest de la nostra solidaritat envers els qui no tenen on aixoplugar-se en un moment difícil... El moment de fer balanç del que fem en la nostra activitat a la feina, a la vida social, a la vida familiar... Aquest és l'aspecte de l'amor i de la caritat més directament vinculat a ajudar aquells més oblidats, els més febles. Us proposem en aquest espai i en els propers dies de fer un camí envers aquesta actitud, vinculant-nos al temps litúrgic que vivim.